

Ο ΕΠΙΓΕΙΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Δὲν εἰσεύρω ἂν οἱ θεολόγοι κατώρθωσαν νὰ εὕρωσι τὸ μέρος ὅπου ἔκειτο ἡ Ἐδέμ, ἢ ἂν οἱ φιλόσοφοι ἠδυνήθησαν νὰ ὀρίσωσι τὸν τόπον τῶν Ἑλυσιῶν Πεδίων. Τοῦτο μᾶς εἶνε ἀδιάφορον, διότι ἡμεῖς ἔχομεν τὸν παράδεισόν μας καὶ δὲν ἔχομεν ἀνάγκη νὰ ἀναζητήσωμεν αὐτὸν ἐν Μεσοποταμίᾳ, οὔτε πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ· κεῖται ἐν μέσαις Ἀθήναις καὶ εἶνε καταφανὴς εἰς πάντας, τοῦλάχιστον εἰς ἡμᾶς τοὺς νέους, πλὴν τῶν γερόντων καὶ τῶν θεολόγων. Δὲν εἶναι ὅμως προσιτὸς εἰς τὸν τυχόντα· διὰ νὰ δυνήθῃ νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὸν εἶνε ἀνάγκη νὰ διέλθῃ ὑπὸ δοκιμασίαν, ὡς οἱ χριστιανοὶ ἐν τῷ παρόντι κόσμῳ, καὶ τὴν δοκιμασίαν ταύτην ὑφιστάμεθα ἀπὸ τῆς γεννήσεώς μας μέχρι τοῦ δεκάτου ἔκτου, 17ου καὶ πολλάκις μέχρι τοῦ 20 καὶ 25ου ἔτους, ἂν εἴμεθα σκληροτράχηλοι καὶ ἀμαρτωλοί. Εἰς τοῦτο δὲν ὑπάρχει μέσος ὅρος, καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους δὲν ἔρχεται ὁ θάνατος καθ' ὀρισμένην ἡλικίαν, ἀλλ' ἄλλους ἀρπάζει κατὰ τὴν παιδικήν, ἄλλους κατὰ τὴν ἀνδρικὴν καὶ ἄλλους κατὰ τὴν γεροντικὴν ἡλικίαν.

Καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα ὑφιστάμεθα δοκιμασίας, ἐλέγχους, ἐπιτηρήσεις, ἀδικίας καὶ ἐξευτελισμούς, κλεισμένοι ὡς θηρία ἀγρία ἐν ἀπαίσιφ κλωβῷ, καλουμένῳ Γυμνασίῳ, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἀρκεῖ ὅπως δηλώσῃ ὅλην τὴν δοκιμασίαν καὶ ὅλην τὴν φρικτότητα. Εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ περυσισκώμεθα κατὰ τὴν ὀγδόην πρωτὴν ὥραν μὲ ὀφθαλμοὺς οἰδαλέους ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκ τῆς ἀγρυπνίας, εἰς τὸ κατηραμένον ἐκεῖνο ἐνδιαίτημα φέροντες ὑπὸ μάλης τὰ βιβλία μας καὶ μέλλοντες νὰ ἴδωμεν τὰ σκυθρωπὰ πρόσωπα τῶν Καθηγητῶν, τοὺς ὁποίους πάντοτε συνειθίζομεν νὰ παραβάλωμεν πρὸς δημίους, διότι καὶ αὐτὸς ὁ Πλούτων μὰ τὴν ἀλήθειαν θὰ ἦτο προσσηνέστερος τῶν δυσμόρφων ἐκεῖνων τεράτων. Ἀλλὰ τέλος

πάντων ἡ τετάρτη τάξις τῆς φυλακῆς ταύτης εἶνε δι' ἡμᾶς τὸ καθαρτήριο πῦρ, καὶ ἀφοῦ καθαρισθῶμεν ἀπὸ παντὸς ρύπου καὶ πάσης ἀθλιότητος, μέλλομεν νὰ εἰσελθῶμεν μετ' οὐ πολὺ εἰς τὸν ἐπίγειον παράδεισον, τὸν ὁποῖον μετὰ τοσοῦτων ἀναστεναγμῶν καὶ δακρῶν ἐποθεύμεν κατὰ τὸν καιρὸν τῆς αἰχμαλωσίας μας, ὥστε οἱ καλοὶ χριστιανοὶ ἐν ὥραις πονηραῖς ἐνθυμοῦνται τὸν Οὐράνιον. Ὅφειλω ὅμως νὰ σημειώσω, ὅτι δὲν ἐξερχόμεθα πάντες καθαροὶ, διότι οἱ διδάσκαλοί μας ὅσον ἀπηνεῖς καὶ σκληροκάριοι κἂν εἶνε, ἔχουσι τὴν ιδιότητα νὰ γίνονται μαλακοὶ, ὡς ὁ κηρὸς καὶ τὸ πῦρ, ἀμα ἀντικρῶσιν ἐν ἡ καὶ ἐν ἀνάγκῃ δύο ἑκατοστάρικα, ἡ θεὰ τῶν ὀποίων τοὺς ἀπολιθώνει ὡς κεφαλὴ τῆς Μεδοῦσης.

Ὁ ἡμέτερος Παράδεισος, ἂν καὶ δὲν ἔχη τὰ Οὐρί καὶ τὸ πλάφι τῶν Τούρκων, οὔτε τὸ μέλι καὶ γάλα τῶν καλογῆρων, εἶνε πολὺ προτιμότερος, διότι δὲν ἀπολαύει μόνον τὸ πνεῦμά μας, ἡ ἡ ψυχὴ μας, τῶν διαρκῶν ἐκείνων ἀπολαύσεων, ἀλλ' εἰσερχόμεθα ἐν αὐτῷ ἐνσώματοι μὲ φορέματα, μὲ καπέλα, μὲ ὑποδήματα, μὲ βακτηρίας, μὲ διόπτρας καὶ μὲ σιγάρα, πλὴν τῶν βιβλίων, διότι αὐτὰ εἶνε ὄργανα τοῦ Σατανᾶ. Ἐχομεν καὶ ἡμεῖς τὸν Πατέρα μας, τὸν πρόπαππὸν μας, ὁ ὁποῖος ὅμως εἶνε τὸσον καλὸς ἀνθρώπος, ὥστε δὲν ὁμοιάζει καθόλου μὲ ἐκεῖνον. Ἐχει ὑπὸ τὴν τοιαύτην ἐξουσίαν τοῦ ἑκατοντάδα ὅλην διδασκάλων καὶ ὑποδιδασκάλων, τοὺς ὁποίους ἀφίνει νὰ κάμνωσιν ὅ,τι θέλουν. Τοῖς ἐπιτρέπει νὰ διδάσκωσιν ὅταν ἔλθῃ τὸ κέφι τῶν καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἐξυπνότεροι ἐξ αὐτῶν ποιοῦτες καλὴν χρῆσιν τοῦ προνομίου τούτου, οὐδὲ λαμβάνουσι ποτὲ τὸν κόπον νὰ πατήσωσι τὸ κατώφλιον τῆς σχολῆς τῶν, οἱ δὲ μᾶλλον εὐσυνειδήται μᾶς παρυσιάζουν τὴν δύσμορφον μορφήν τῶν καὶ τοὺς ὑψηλοὺς πῆλους τῶν τότε μόνον, ὅτε εἶνε ἀνγκη νὰ μᾶς δεῖξωσιν ὅτι ζῶσιν ἀκόμη, ἐνῶ ἡμεῖς τοὺς ἐνομιζόμεν ἀποθαμένους. Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ Πρύτανις μας εἶνε τὸσον καλὸς εἰς τοὺς διδασκάλους μας, φαντασθῆτε ὀπόσην ἀγάπην καὶ

σιγὰ σιγὰ, τρέμων, ἔλαβα τὴν χειρὰ της, τὸ χεράκι ἐκεῖνο τὸ παχουλὸ, τὸ μαλακὸ, ποῦ ἐνόμιζέ τις ὅτι δὲν εἶχε κόκκαλα.

Ἐκεῖνη οὐδόλως ἐταράχθη οὐδ' ἔκαμε κἂν γιὰ νὰ ζῆ, ὅαν τῆς δικαίης μας, ὅτι ἀποσύρει τὸ χερί της.

— Ἄς ἦνε, ἐξηκολούθησε, προσηλοῦσα ἐπ' ἐμὲ βλέμμα μεστὸν εὐνοίας, βλέμμα τὸ ὁποῖον μὲ ἔφερεν εἰς θέσιν νὰ τὴν φάγω.

— Λοιπὸν, τρυγωνάκι μου, Νηρηίδα μου, τὸν καιρὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἦτο ἐδῶ μέσα στὰ νερὰ τοῦ Πηννηνοῦ ποταμοῦ μιὰ Νηρηίδα, θὰ ἔχῃς δὲ ἀκουστὰ τί ὤμορφες ποῦ εἶνε ἡ νηρηίδες, ἢ ἀνεράιδες, ἀλλὰ αὐτὴ ἦτο ἡ ὡμορφότερη ἀπὸ ὅλαις, ἦτο ἓνα κορίτσι πεντάμορφο, ἓνα κορίτσι ὅαν καὶ σὲ, ὅχι ὅμως καὶ πλιὸ ὡμορφότερο. Σὺ εἶσαι θεὰ ἐμπρὸς σὲ κείνη. Εἶσαι Θετίς θετικὴ. Ἄχ, σκληρὰ, εἰς ποῖον πέλαγος βασάνων μὲ ὤθησες—καὶ προσκολλήθην ἀκόμη πλησίον της,—λοιπὸν, αὐτὴ τὴν Θετίδα τὴν ἀγάπησαν ὅλοι οἱ θεοὶ καὶ οἱ δῶδεκα, ποῦ κατοικοῦσαν ἐδῶ παραπάνω στὸν Ὀλυμπο.

— Ἀπάνω στὴ κορυφὴ τοῦ Ὀλυμπο κατοικοῦσαν; Κ' ἐκεῖ ἤμποροῦσαν νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὸ χιόνι;

— Οἱ θεοὶ δὲν κρύνουν. Ὀλίγο ἐπλησίασε νὰ πιαστοῦν καὶ σκότωθῶν ἀναμεταξὺ τῶν ποιὸς νὰ τὴν πρωτοπάρῃ, ὁπότε μπῆκε στὸ μέσο ὁ Προμηθεύς, αὐτὸς ποῦ

πρωτοῦρε τὴ φωτιά, τὴν ὁποῖαν ἔκλεψε ἀπὸ τοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου καὶ τὴν ἔφερε στοὺς ἀνθρώπους. . . .

— Ἄ γι' αὐτὸ δὲν κρύνον, εἶχαν φωτιά ἀναμένη. Ἔτσι λέγε.

— Αὐτὸς ὁ Προμηθεύς, προφήτης ἀνθρώπος, τοὺς ἐσυμβούλεψε καὶ τοὺς εἶπε νὰ μὴ πάρῃ κανεὶς τὴν Θετίδα, διότι τὸ παιδί ποῦ θὰ γεννηθῇ ἀπ' αὐτὴ, θὰ γίνῃ πιὸ μεγαλύτερο ἀπὸ τὸν πατέρα του. Τότε ὁ Ζεὺς, ὁ ἀρχίθεος τῶν θεῶν καὶ ὁ Ποσειδῶν, διότι αὐτοὶ οἱ δύο πρὸ πάντων ἐφιλονεῖκουν γιὰ τὴν Θετίδα, ἀπεφάσισαν νὰ τὴν παντρέψουν μὲ τὸν Πηλέα τὸν βασιλέα τῶν Μυρμιδόνων.

— Ὡ Νηριῆς μου, Νηριῆς μου, ἂν ἔζουν σήμερον ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Ποσειδῶν καὶ σὲ ἔβλεπον, θὰ ἐχάριζον εἰς τὸν Πηλέα χιλιάς Θετίδας, ἐσὲ ὅμως ποτὲ, πῶποτε, οὐδέποτε. . . Δὲς ἐκεῖ ῥυμᾶτια, δὲς φρύδια, στόμα, μαλλιά. . .

Ρίψε τὰ μαλλιά σου πίσω,
Κάντα σκάλα ν' ἀνεβῶ,
Νὰ φιλῶ τὸ μάγουλό σου
Καὶ τὸν ἄσπρο σου λαϊμῶ.

— Πολλὰ τραγοῦδια ξέρεις, μὲ διέκοψε ἡ τουρκοπούλα θωπεύσασά με ἐλαφρῶς τὴν παρεῖαν, ἦτο τολμηρότερα, βλέπετε, ἐκεῖνη ἐμοῦ, θὰ σὲ βάλω κάμμία ῥμέρα νὰ μοῦ τὰ γράψῃς.

— Ἐξέρω κι' ἄλλα. Νὰ σοῦ ῥῶ ἓνα ποῦ ἔκαμα τὴν

στοργήν τρέφει πρὸς ἡμᾶς· μᾶς θεωρεῖ ὡς ἰδίᾳ του τέκνα και ἐναθρύνεται μάλιστα διὰ τὴν πολυτελείαν του, διότι εἶνε ἴσως ὁ μόνος ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ὅστις ἀπέκτησεν ἄνω τῶν 2,000 τέκνων· δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ ἐργαζώμεθα πολὺ διότι γνωρίζει ἐκ πείρας ὅτι ἡ ἐργασία βλάπτει και τὸν νοῦν και τὸ σῶμα· μᾶς θέλει πάντοτε ζωηρούς και ἀκμαίους και διὰ τοῦτο, ἐνῶ οἱ λοιποὶ Χριστιανοὶ ἐορτάζουσι τὰς ἐορτάς των ἐπὶ πέντε ἡμέρας, ἡμεῖς τὰς ἐορτάζομεν ἐπὶ τεσσαράκοντα και πέντε. Ἐχομεν μάλιστα και τὸ δικαίωμα νὰ μεταβαίνωμεν ὁσάκις θέλομεν εἰς τὰς πατρίδας μας και εἰς τὴν ἐξουσίαν μας εἶνε νὰ ἐπιστρέψωμεν ἢ ὄχι. Ἄμα δ' ὁ ἥλιος ρίψη τὰς πρώτας ἐαρινὰς του ἀκτίνας φοβούμενοι μὴ μαρνανθῶμεν ἀπὸ τὸ θάλλπος και δὲν δυνηθῶμεν ν' ἀκολουθήσωμεν και κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος τὰ μαθήματά μας, προτρεπούμεθα σιωπηρῶς και ἡμεῖς οἱ μείναντες ἐνάριθμοι ἠλίθιοι ν' ἀπέλθωμεν, διότι τῇ ἀληθείᾳ εἶνε ἄδικον μὲ αὐτὴν τὴν ζήτησιν οἱ Κύριοι Καθηγηταὶ νὰ διδάσκωσι, πολὺ δὲ περισσότερον οἱ φοιτηταὶ ν' ἀκούωσι.

Πῶς εἶνε δυνατόν λοιπὸν νὰ εὕρωμεν μετὰ θάνατον ἄλλην καλλιτέραν ζωὴν τῆς ἐδῶ ; Και ἂν μετὰ θάνατον εἰσέλθωμεν εἰς τὸν ἀληθῆ Παράδεισον, ὅπερ δὲν ἐλπίζομεν, εἶνε ἀδύνατον πλέον νὰ ἐξέλθωμεν ἐκεῖθεν, διότι ἄγγελος μὲ πυρίνην ῥομφαίαν φυλάττει τὴν εἴσοδον. Ἐν τῷ ἡμετέρῳ Παραδείσῳ δὲν ἔχει οὕτω· εἰσερχόμεθα και ἐξερχόμεθα ὁσάκις θέλομεν, χωρὶς νὰ δώσωμεν λόγον εἰς κανένα· ὅλοι οἱ δρόμοι και πλατεῖαι εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν μας· οὐδεὶς δύναται νὰ μᾶς ἐμποδίση τοῦ νὰ διέλθωμεν διὰ τῆς δεῖνα ἢ δεῖνα ὁδοῦ ἢ νὰ ἀτενίσωμεν εἰς ὠρισμένον παράθυρον. Περιφερούμεθα ἀπὸ πρώτας ἐν ταῖς δημοκρατικαῖς ἀγυαῖς τῶν Ἀθηνῶν, κινουντες διὰ τῆς δεξιᾶς τὴν ῥάβδον μας, τὸ σύμβολον τοῦτο τοῦ ἐπαγγέλματός μας, και φοιτῶμεν ἰδίᾳ εἰς μέρη ἄγνωστα τοῖς πολλοῖς. Κατὰ δὲ τὰς ὥραιάς ἐσπέρας δὲν ἐνοοῦμεν

νὰ καλύψωμεν ὄμμα, ψάλλοντες τὰ κάλλη τῆς ἀπέναντε τοῦ παραθύρου μας λευκῆς Περιστερᾶς, και ἀμειβόμεθα μόνον δι' ἐνὸς βλέμματός της ἡ ἀναστεναγμοῦ, ἐξερχομένου ἐκ τῶν μυχαιτάτων τῆς καρδίας της, ἔστω και φανταστικῷ. Ὡ! τοῦτο εἶνε δι' ἡμᾶς ἡ ὑψίστη εὐδαιμονία και ἡ μεγαλειτέρα ἀμοιβὴ διὰ τοὺς τόνους τῆς κιθάρας, οὗς ἡ χεὶρ μας παννύχιος τονίζει.

Περὶ μελέτης ὅμως και μαθημάτων μὴ μᾶς ἐρωτάτε ποσῶς, διότι ἀγνοοῦμεν ἂν θέλετε και εἰς ποίαν σχολὴν ἀνήκομεν. Ἐπειτα εἴμεθα νέοι, ἔχομεν καιρὸν· τίς ἡ ἀνάγκη νὰ ἐνοχλῶμεν τὴν κεφαλὴν μας μὲ βαρεῖας και πρωίμους μελέτας, πρᾶγμα ὅπερ δύναται νὰ μᾶς βλάψη.

Προτείνωμεν λοιπὸν τὸ μέχρι τοῦδε Πανεπιστήμιον νὰ ὀνομασθῇ **Ἐπίγειος Παράδεισος**, διότι και εὐχον εἶνε και τὸν σκοπὸν του ἀρκούντως δηλοῖ.

Φοιτητῆς

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΖΥΘΟΝ !

Πρὸ δωδεκαετίας οἱ ἐρασταὶ τοῦ ζύθου εἰς Ἀθήνας δύο εἶχον τόπους συνεντευξέως. Μικρὸν κατώγειον παρὰ τὰ Χαντεῖα και μαγαζεῖον ἐν τῇ ὁδῷ Θησέως, ἐκεῖ ἀκριβῶς ὅπου σήμερον τυποῦται ἡ Ἐφημερίς. Οἱ δὲ πίνοντες ἦσαν ἀκριβῶς μετρημένοι ἀνὰ χεῖρας. Εἰς τὸ κατώγειον ἐκεῖνο εἶχε και γερμανικὸν μπιλιάρδο και ἐπαίζετο τακτικὰ τὸ σφυροκάμπαρον, μεταξὺ δὲ τῶν θαμῶνων δύο διεκρίνοντο παρέαι, ἡ μὲν Γερμανοτραφῶν τινων νέων, πρὸ πάντων ἱατρῶν ὑψηλῶν τοῦ Πανεπιστημίου τότε και καθηγητῶν Γυμνασίου, χοροστατοῦντος τοῦ Βλάχου ἡ

μέρα ποῦ σὲ εἶδα εἰς τὸ παράθυρο και μοῦ φώναζες ψίτ; Ἄκουσ' το.

Στὸ παράθυρο ἐκάθητο μιὰ νέα στολισμένη,
Μιὰ ἀγγελοπελεκητὴ ροδοπεριχυμένη
Ἐκάθητο μὲ προσοχὴ και φρόνησι και τάξι,
Κ' ἐκέντα ἀπάνω στὸ πανὶ μαλλὶ μὲ τὸ μεταξι.

Ὅποτε ἐπέρασας ἐγὼ και σὲ εἶδα και μοῦ μπῆκες στῆς καρδίας τὰ βᾶθη.

— Φτάνει σου, φτάνει, πές μου γιὰ τὴ Θέτιδα τί ἀπέγεινε ;

— Τὴν Θέτιδα λοιπὸν τὴν πῆρε ὁ Πηλεὺς και τὸν στεφάνωσαν ὁ Ζεὺς και ὁ Ποσειδῶν, στὸ γάμο ἦτανε ὅλοι οἱ θεοὶ και θεαῖς προσκαλεσμένοι και μόνον ἡ κυρία Ἐρις— ἡ καυγατζοῦ—δὲν εἶχε προσκαλεσθῆ. Αὐτὴ λοιπὸν γιὰ νὰ φέρῃ τὸν γάμο σὲ ἀνωμαλία ἐρριψε μέσα στὴ μέση τῆς σάλας τῶν γυναικῶν ἓνα χρυσὸ μῆλο μὲ τὴν ἐπιγραφὴ— **Νὰ τὸ πάρῃ ἡ πλέον ὠμορφότερη.** Ἄχ ἂν ἦσουν σὺ ἐκεῖ, θὰ ταῖς ἐβαζες ὄλαις κάτω και θὰ τὸ ἐπαιρνες σὺ. Ἄλλ' ἐννοια σου, παραπονιαρικό μου, μὴ σὲ πάρῃ τὸ παράπονο και μοῦ κλάψης, ἐννοιά σου, και ἂν δὲν ἔχῃς τὸ μῆλο, ἐσὺ θὰ ἦσαι πάντοτε βασίλισσα τῶν ὠραιων.— Τότε ἐσηκώθη μέγας καυγᾶς μεταξὺ τῶν γυναικῶν ποία εἶνε ὠραιότερα γιὰ νὰ τὸ πάρῃ. Κάθε μιὰ ἔλεγε τὸν

ἐαυτό της, ὡς ποῦ ὁ Πάρης τὰς ἐπεθεώρησε και τὸ ἔδωκε στὴ θεὰ Ἀφροδίτη. Ἄν ἦσουν σὺ, ποτὲ δὲν θὰ ἐπέτρεπα στὸν μασκαρᾶ ἐκεῖνο νὰ ρίψη βέβηλον βλέμμα στὰ κάλλη σου και μάλιστα γυμνά.

— Ἄν ἦτο εὐνοῦχος, δὲν ἐπέιραζε.

— Τὸν σκότωνα, ὄχι δὲν ἐπέιραζε. Δὲν ἦτο αὐτὸ μόνον, ὁ Πηλεὺς ἄμα πῆρε τὴν Θέτιδα, δὲν ἤθελε αὐτὴ νὰ τὸν ἀναγνωρίση γιὰ ἄνδρα της και ἔφυγε τὴν ἰδία βραδεῖα ἀπὸ τὸ παλάτι του.— **Νὰ ἦσουν σὺ, νὰ ἦσουν ἐγὼ, ποῦ σὲ ἀφίνα νὰ μοῦ φύγης, θὰ εἶχα δέκα χιλιάδες καθάσιδες και ζαπτιέδες νὰ σὲ φυλάττουν.**— Τοῦ φεύγει και πάει και ρίπτεται στὸ ποταμὸ, και σὰ Νεράιδα ποῦ ἦτο και ἐπειδὴ εἶχε τὴν δύναμι νὰ γίνεται ὅ,τι ἤθελε θελήσει, ἔγινε κατὰ πρῶτον χεῖλι, πάει νὰ τὴν πιᾶσῃ ὁ Πηλεὺς, τοῦ γλυστρά και τοῦ φεύγει, γίνεται ἔπειτα καθοῦρι, πάει νὰ τὴν πιᾶσῃ ὁ Πηλεὺς, τοῦ πατεῖ μιὰ δαγκονιά, ποῦ τὸν ἔκαμε ἀμέσως νὰ τὴν ἀφήσῃ, ἐγὼ ἂν ἦμου, τὸ δάκτυλο νὰ μοῦ ἔκοφτες, πάλι δὲν σὲ ἀφίνα—γίνεται ἔπειτα φώκια, τὴν πιάνει πάλι ὁ Πηλεὺς, ἀλλὰ αὐτὴ ἀπὸ τὰ δάκρυά της τὰ πολλὰ, (θᾶχῆς ἀκούσει δὲ, ποῦ λέει ἡ παροιμία, ὅτι κλέει σὰ φώκια ψεύτικα δάκρυα) τὸν καταφέρνει και τὴν ἀφίνει, ἔπειτα ὅμως ὅταν τὴν ἀφήσε και ἐπροχώρησε ἑστὰ βαθεῖα, ἤρχισε αὐτὴ νὰ τὸν χοροῖδεῖ, ὡς ἐκ τούτου ἐφουρτίσθη ὁ Πηλεὺς και ἀπεφάσισε πλέον ὅπου τὴν εὕρῃ νὰ μὴν